

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ραΐζει ὁ πάγος τοῦ οὐρανοῦ· σέ'να φωτοστεφάνι
Κόμποι τριγύρω ἐζύγιασαν δροσούλας γιὰ νὰ πέσουν
Μὲς τάνθοπότηρα τῆς γῆς, κοί κάμποι θὰ φορέσουν
Ἄπὸ ροδάνθια κεντητὸ κι ἀχνόλαστο τουλπάνι.

Ἐμπρὸς Σου γέρονον οἱ ἔληές τἀσημομένα κλώνια,
Στῶν πεύκων τἀνατρίχιασμα ξανοίγω τῆ θωριά Σου,
Καὶ στάχρογιάλια, πὸν πετᾶ παντοτινὰ ἢ ματιὰ Σου,
Τοῦ τραγουδιοῦ μου μιὰ φωλιὰ θέλω νὰ χτίσω αἰώνια.

Πάντα ἀπλωτὰ τὰ χέρια Σου στοὺς οὐρανοὺς τοῦ κόσμου
Κὴ προσευχὴ Σου ὑψώνεται λειτουργικὴ πρὸς τᾶστρα.
Ἔραϊα ψυχὴ, στὸ θάμα Σου θαμπώθηκε τὸ φῶς μου.

Κι οὔτε βολεῖ τὰ μάτια μου νὰ ἰδοῦν τὴ θεία πλάστρα.
Ἄσα μονάχα μιὰ στιγμή φανέρωσε ἢ ψυχὴ Σου
Θυμήσου τα, ἀγαπούλα μου, τὰ λόγια Σου θυμήσου.

ΔΗΜ. Γ.Ρ. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ